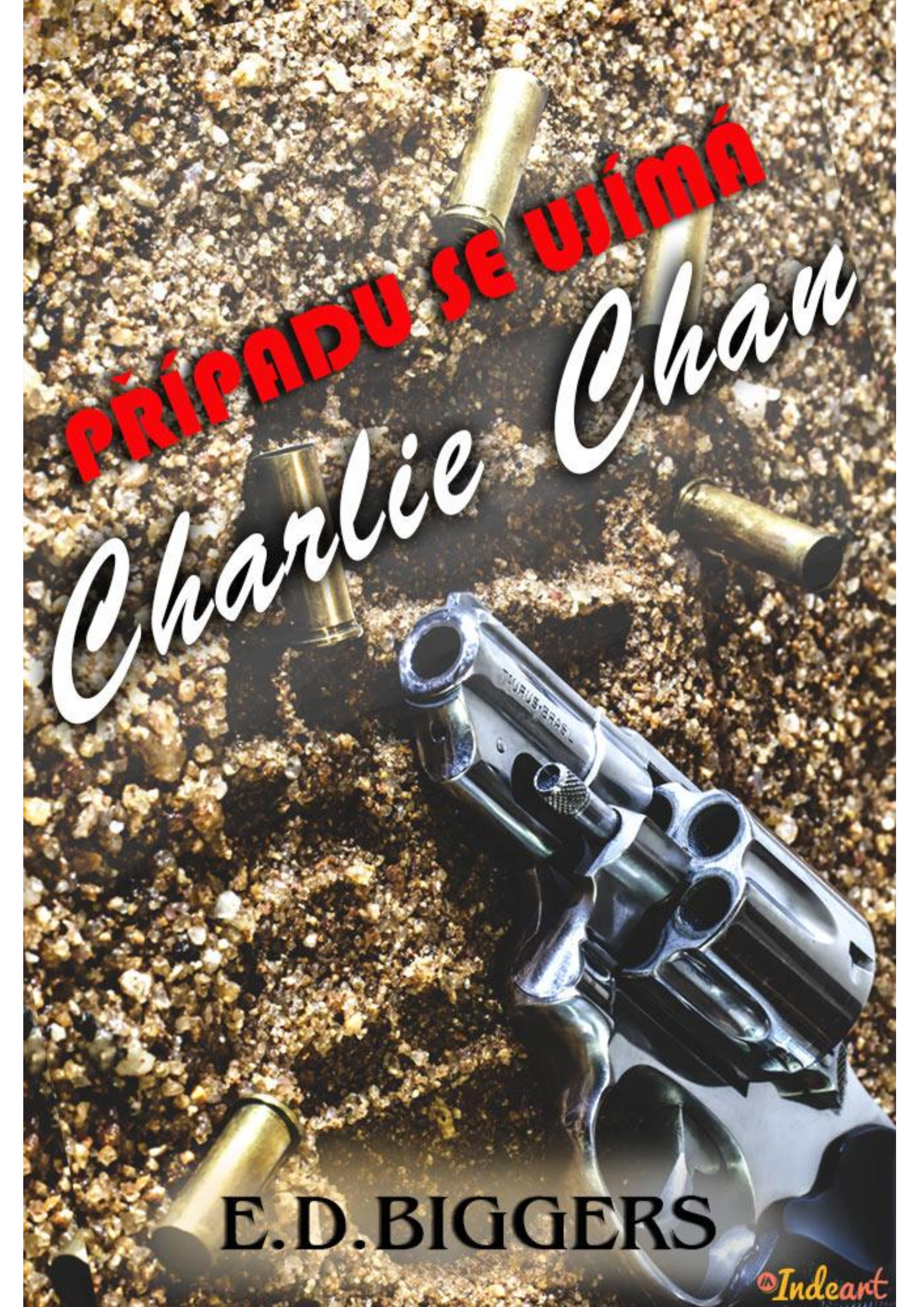

PŘÍPADU SE UJÍMÁ

Charlie Chan

E.D. BIGGERS

Indeart

Earl Derr Biggers

(24. srpna 1884 Warren, Ohio – 5. dubna 1933 Pasadena, Kalifornie)

Byl americký spisovatel detektivních románů. Narodil se ve městě Warren v Ohiu. Absolvoval Harvardovu univerzitu a začal pracovat v Bostonu jako novinář a divadelní kritik.

Případu se ujímá Charlie Chan

Detektivní román o vyšetřování záhadných vražd uprostřed turistické skupiny cestující kolem světa, kterou tvoří příslušníci vysokých společenských vrstev. Vraždy vyšetřuje inspektor ze Scotland Yardu, ale po zranění v Honolulu se ujímá pátrání jeho havajský kolega, který dovede vyšetřování ke zdárnému konci a usvědčí vraha.

E. D. Biggers

Případu se ujímá Charlie Chan

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umísťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© František Jungwirth – heirs c/o DILIA, 2015
© INDEART, 2015

www.indeart.cz
978-80-7519-053-6 (PDF)

OBSAH

- Kapitola 1 - Déšť na Piccadilly
- Kapitola 2 - Mlha v Broomově hotelu
- Kapitola 3 - Muž se slabým srdcem
- Kapitola 4 - Duff přehlédne stopu
- Kapitola 5 - Oběd v grilu Monico
- Kapitola 6 - Odjezd v 11.00 z nádraží Victoria
- Kapitola 7 - Obdivovatel Scotland Yardu
- Kapitola 8 - Mlha nad Riviérou
- Kapitola 9 - Soumrak v San Remu
- Kapitola 10 - Draekova hluchota
- Kapitola 11 - Janovský expres
- Kapitola 12 - Klenotník z Kalkaty
- Kapitola 13 - Kdosi klepe na dveře
- Kapitola 14 - Večeře na Punchbowl Hillu
- Kapitola 15 - Černý pasažér
- Kapitola 16 - Vycházková hůl
- Kapitola 17 - Nálepka z hotelu
- Kapitola 18 - Maxy Minchin pořádá večírek
- Kapitola 19 - Ovocný strom
- Kapitola 20 - Slečna Pamela dělá seznam
- Kapitola 21 - Promenade des Anglais
- Kapitola 22 - Čas k rybolovu
- Kapitola 23 - Čas k sušení sítí

ČTĚTE ELEKTRONICKÉ KNIHY

Kapitola 1

Děšť na Piccadilly

Vrchní inspektor Duff ze Scotland Yardu kráčet v dešti po Piccadilly. Přes St. James's Park k němu zdáli dolehlo deset slabých úderů Big Benu, věžních hodin na budově parlamentu. Deset hodin večer, dne 6. února 1930. Policejní úředník musí vést časové údaje v patrnosti — třebaže tentokrát nebyly důležité, nepřijdou do žádného hlášení.

Inspektor Duff byl svým založením člověk klidný a vyrovnaný, ale právě teď se necítil zrovna ve své kůži. Dnes dopoledne skončil vleklý a únavný soudní proces. Duff byl přítomen vyhlášení rozsudku, díval se, jak si soudce nasazuje zlověstný černý biret na hlavu a posílá pitvorně se šklebícího mužíka na šibenici. Byl to bezcitný vrah bez svědomí a Scotland Yardu dalo hodně práce, aby ho vypátrali a usvědčili. Ale houževnatá vytrvalost přinesla ovoce — a Duffovi také trochu pomohlo jeho příslovečné štěstí. Když se mu dostal do ruky dopis, co vrah poslal té ženě z Battersea Park Road, inspektor okamžitě postřehl, že jedna nevinná větička může mít dvojí význam. Zachytil nit a klubko nakonec rozmotal. Jeden případ úspěšně uzavřel. Co ho čeká dál?

Přitáhl si ulstr těsněji k tělu. Z okraje starého plstěného klobouku kapala voda. Poslední tři hodiny proseděl v kině, kde doufal přijít na jiné myšlenky. Film byl natočen v jižních mořích — díval se na pobřeží lemované palmovými háji a na blankytné obloze věčně svítilo slunce. Vzpomněl si na detektiva, s nímž se před několika lety seznámil v San Francisku, skromného muže, který pronásleduje zločince na zemi, kde pasátní vítr vane mezi palmami a neustále vládne léto. Když na to pomyslel, musel se usmát.

Ubíral se bez cíle dál po Piccadilly a vracel se ve vzpomínkách k době ještě nedávné, kdy sloužil jako inspektor na stanici ve Vine Street. West End, tato elegantní čtvrť, býval jeho honebním revírem. Minul vzosné průčelí výlučného klubu, kde zadržel bankéře, hledaného pro zpronevěru. Tmavý výklad obchodu

módními doplňky mu připomněl časně ráno, kdy se tam skláněl nad mrtvým tělem francouzské manekýnky. Za clonou deště se vynořila bílá fasáda hotelu Berkeley, v němž překvapil špinavého vyděrače zrovna ve chvíli, kdy vyšel z koupelny. A zde, v Half Moon Street, kousek od stanice podzemní dráhy, zašeptal Duff pár slovíček snědému, statnému muži a zaznamenal, že zbledl jako stěna. A v hotelu Albany vrah, hledaný newyorskou policií, právě bezstarostně snídal ve svém pokoji, když mu Duff položil ruku na rameno. A do Princova restaurantu, naproti přes ulici, chodil inspektor po celé dva týdny na večeri a pozoroval muže, který se domníval, že večerním oblekem úspěšně zakryje černé svědomí. Došel na náměstí Piccadilly Circus, kde jedné pamětihodné půlnoci svedl souboj na život a na smrt s ozbrojenými lupiči diamantů z Hatton Garden.

Lilo jako z konve a Duff vyhledal úkryt v domovním vchodu. Rozmazaně viděl nesčetné žlutě zářící světelné reklamy, londýnskou obdobu „Velké mléčné dráhy“, jak se přezdívá noční Broadwayi v New Yorku. Déšť plískal na dláždění a z potůčků se tvořily louže. Duff pojednou pocítil potřebu s někým si pohovořit. Rázným krokem vyrazil přes náměstí, prošel tmavým průchodem a po dalších dvou stech metrech dospěl k ponuré budově se zamřížovanými okny v přízemí. Nad vchodem slabě svítila modrá lucerna.

Za několik okamžiků vystupoval po známých schodech policejní stanice ve Vine Street. Divizní inspektor Hayley, Duffův nástupce v této důležité funkci, seděl sám ve své kanceláři. Když hubený, unaveně vyhlízející muž spatřil starého přítele, rozzářil se.

„Pojďte dál, kamaráde,“ řekl. „Přicházíte jako na zavanou. Mám chuť na kus řeči.“

„To slyším rád,“ odpověděl Duff. Odložil klobouk nasáklý vodou, svlékl mokrý plášť a posadil se. Otevřenými dveřmi pohlédl do vedlejší kanceláře, kde pár detektivů louskalo noviny.

„Zdá se, že se nic neděje,“ poznamenal Duff.

„Bohudíky je klid,“ řekl Hayley. „Později jdem na zatahovačku do jednoho nočního klubu. To je teď naše jediné povyražení. Mimochodem, sluší se, abych vám zas jednou pogratuloval.“

„Pogratuloval?“ Duff povytáhl tázavě obočí.

„No, přece k případu Borough. Soudce vyslovil inspektoru Duffovi zvláštní pochvalu za dobrou práci a za objasnění všech okolností, důležitých pro rozhodnutí — atakdále.“

Duff pokrčil rameny. „Ach tak — děkuji, kamaráde.“ Vytáhl lulku a nacpal ji tabákem. „Ale to patří minulosti. Zítra už si na to nikdo nevzpomene.“ Odmlčel se a pak dodal: „Máme opravdu zvláštní povolání, nemyslíte?“

Hayley si ho zkoumavě měřil. „Obvyklá reakce,“ přitakal. „Taky se vždycky tak cítím, když vyřeším nějaký obtížný případ. Příteli, potřebujete se zakousnout do nějaké nové záhady. Abyste neměl čas zabývat se takovými úvahami. Být na mém místě —“

„Vždyť jsem na téhle židli seděl,“ připomněl mu Duff.

„No ovšem, pravda. Ale než minulost pustíme z hlavy — což jediné je rozumné — dovolu, abych se i já připojil svými prostými slovy k pochvale. Vaše práce na tomto případě je vzorem —“

Duff mu vpadl do řeči. „Jenom mi přálo štěstí. Nezapomeňte, co vždy zdůrazňoval náš bývalý šéf, sir Frederic Bruce — usilovnou práci, schopnost samostatně uvažovat a mít trochu štěstí. A podle mne není nad to mít štěstí.“

„Ach ano, chudák sir Frederic!“

„Dneska večer jsem si na něj už jednou vzpomněl,“ pokračoval Duff. „A také na toho čínského detektiva, který odhalil jeho vraha. Ten pak spáchal sebevraždu.“

Hayley přikývl. „Náš kolega z Havaje se jmenoval Chan, pokud si pamatuju.“

„Ano, Charlie Chan. Slouží v Honolulu jako inspektor.“

„Jste s ním v kontaktu?“

„Občas,“ Duff si zapálil lulku. „Mám sice hodně práce, ale někdy si píšeme. Nějak nemůžu na Charlieho zapomenout. Před několika měsíci jsem mu psal a poptal jsem se, co je v jeho životě nového.“

„A ozval se?“

„Ano! Dnes mi od něho přišel dopis.“ Duff vylovil z kapsy obálku. „Novinky veškeré žádné,“ zasmál se.

Hayley se zaklonil v židli. „Ale stejně bych si rád poslechl, co píše.“

Duff vytáhl z obálky dva listy, rozložil je a chvíli hleděl na řádky, které naklepal na stroji na policejní stanici na vzdálené západní polokouli jeho přítel. Na rtech mu pohrával úsměv, když jemným tónem, jaký by nikdo u policejního inspektora nehledal, začal číst.

„Vážený úctyhodný příteli,

laskavý Váš list ukončil po patřičné době dlouhou cestu a v mojí slabé paměti vyvolal šťastné vzpomínky na minulost. Co znamená bohatství? Napište seznam svých přátel a máte odpověď. Cítím se neobyčejně bohatý, když vím, že ve Vašem ctihodném, čínorodém mozku vymezil jste prostor myšlenky na krajně nehodného Charlieho Chana.

Ale obrátíme obraz — ani já na Vás nezapomínám. A nikdy nezapomenu. Promiňte nejapnou poznámku, ale naznačovat něco takového, je absurdní. Slova chvály, jimiž jste mě kdysi zahrnul, zůstávají trvale uložena v mé paměti, provázena blahým pocitem nepřístojné pýchy.

Odpovídaje nyní na otázku, položenou ve Vašem dopise, musím ke své velké lítosti oznámit, že zde není nic nového. Voda padá z okapů do stejných starých děr — to je přesný popis života, jak se mi tu jeví. Vraždy se v Honolulu nevyskytují v hojném počtu. Ale člověk klidný, je člověk šťastný a já si vůbec nestěžuji. Orientálci vědí, že je čas k rybolovu a je čas k sušení sítí.

Ale někdy jsem znepokojen, poněvadž se ty síť suší už znatelně dlouhou dobu. Proč je tomu tak? Že by se některé moje povahové vlastnosti změnily tím dlouholetým pobytem mezi neklidnými Američany?

Nehovořím o tom. Nepříliš závažné služební záležitosti vyřizují s neproniknutelnou tváří. Stává se však, že když někdy večer sedím na lanai a hledím na spící město, horoucně si přeju, aby zařinčel telefon a přinesl důležitou zprávu. Houbec, jak říkají mé děti, které se ve zdejších školách učí správné anglické mluvě.

Jsem velice potěšen, že Vám bohové určili jinou sudbu. Často Vás v duchu vidám v tom velikém městě, kde prodléváte. Vaše vynikající schopnosti nesmí zůstat ladem. Jistě mnohokrát zvoní telefon a Vy zahajujete pátrání. V hloubi srdce vím, že usměvavý úspěch bude provždy provázet Vaše kroky. Cítil jsem to, když mi bylo dopřáno velké výsady těšit se z Vaší společnosti. Jak víte, Číňané jsou lidé neobyčejně senzitivní.

Jste neskonalé laskav, když jste svého hlubokého ducha zatěžoval dotazem na mé děti. Krátce řečeno: už jich mám jedenáct. Nejednou mi tanou na mysli slova jistého moudrého muže: Vládnout království je snadné, vládnout rodině obtížné. Ale daří se mi obtíže překonávat.

Moje nejstarší dcera Rose je v koleji na pevnině. Jakmile jsem si uvědomil, kolik stojí v Americe studium, napadlo mě, že bude nejlépe udělat definitivní škrt pod současný seznam mých potomků.

Ještě jednou Vám mnohokrát děkuji za nanejvýše vlídný dopis. Možná, že se opět jednoho dne shledáme, ačkoli úděsný počet mil souše a vody, který nás dělí, proměňuje toto přání jen v krásný sen. Přesto však přijměte moje nejsrdečnější pozdravy! Kéž byste bezpečně krácel po všech cestách, na které Vás zavede Vaše povinnost! To přeje, v nejhlubší úctě oddaný,

Váš Charlie Chan.“

Duff dočetl a pomalu složil psaní. Když vzhlédl, viděl, že Hayley na něj nevěřicně hledí.

„Šarmantní,“ pravil divizní inspektor. „Ale trochu naivní. Neříkejte mi, že pisatel tohoto dopisu vypátral vraha sira Frederika Bruceho.“

„Charlieho syntaxí se nenechte mýlit!“ Duff se zasmál. „Je mnohem chytřejší, než byste podle ní soudil. Trpělivost, inteligence, pilná práce... Scotland Yard nemá na ně patent. Inspektor Chan je ozdobou naší profese. Věčná škoda, že je pohřben v nějakém Honolulu.“ V duchu se mu vybavila pláž, vroubená palmami, kterou viděl v kině. „Ale celkem vzato — možná, že člověk klidný je i člověk šťastný.“

„Možná,“ odvětil Hayley. „Jenomže ani já, ani vy, nebudeme mít jakživi možnost se o tom přesvědčit. Snad už nejdete?“

Duff se zvedl. „Ano, jdu domů,“ odpověděl vrchní inspektor. „Nebylo mi docela dobře, když jsem přišel, ale už mi je mnohem líp.“

„Ještě jste se neoženil?“ chtěl vědět Hayley.

„Jsem ženatý až moc,“ odpověděl Duff. „Se Scotland Yardem, takže na nic jiného mi nezbývá čas.“

Hayley zavrtěl hlavou. „S tím nevystačíte. Konečně, to není moje starost.“ Pomohl Duffovi do pláště. „Doufejme, že nebudete dlouho čekat na nový případ. Až na vašem psacím stole zazvoní telefon — jak to napsal Chan? — když zařinčí telefon a přinese důležitou zprávu, pak budete zase svůj.“

„Voda padá z okapů do stejných starých děr,“ citoval Duff. „A hodně štěstí v tom nočním klubu.“

Nazítří, o osmé hodině ranní, vstoupil vrchní inspektor svižným krokem do své kanceláře v Scotland Yardu. Měl zas obvyklou dobrou a spokojenou náladu; jeho narůžovělé tváře připomínaly dny, které strávil na yorkshirské farmě, než nastoupil u metropolitní policie. Usedl k psacímu stolu, prohlédl si ranní poštu a potom vyndal z kapsy Telegraph, zapálil si doutník a beze spěchu se pustil do čtení novin.

Ve čtvrt na devět zařinčel na jeho stole telefon. Duff odložil noviny a zvedl sluchátko.

„Dobrýtro, kamaráde.“ Poznal Hayleyho hlas. „Můj seržant mi právě oznámil, že dnes v noci byl v Broomově hotelu zavražděn nějaký muž.“

„V Broomově hotelu?“ opakoval Duff. „Není to nějaký omyl?“

„Já vím, zní to neuvěřitelně, že by tam někoho zavraždili,“ odvětil Hayley. „Avšak stalo se. Americký turista z Detroitu, či z nějakého jiného města s tak bizarním jménem, byl zavražděn ve spánku. Po našem včerejším rozhovoru jsem si hned vzpomněl na vás. A pak, stalo se to ve vašem bývalém okrsku. Nepochybně se dovedete v tom vznešeném ovzduší Broomova hotelu pohybovat. Hovořil jsem se superintendentem, jistě za vámi přijde co nevidět. Seberte pár lidí, naskočte do vozu a přijďte za mnou do hotelu co nejdřív!“

Hayley zavěsil. Vzápětí vešel do kanceláře Duffův nadřízený.

„V Half Moon Street zavraždili nějakého Američana,“ oznámil. „V Broomově hotelu. Pan Hayley požádal o pomoc a navrhl vás. Výtečný nápad. Neprodleně se tam vydejte, pane Duffe ...“

Vrchní inspektor si mezitím oblékl plášť a vzal klobouk. „Už jsem na cestě, pane,“ řekl a otevřel dveře.

„Dobrá,“ dolehla k němu superintendentova odpověď, jak spěchal dolů po schodech. Za chvíli už nastupoval do malého zeleného vozu, který stál u chodníku. Odněkud se vynořili daktyloskop a fotograf, a mlčky se k němu připojili. Zelené auto projelo krátkou Derby Street a zabočilo doprava na Whitehall.

Noční liják už ustal, zato je obklopovala hustá mlha. V tomto kalném světě se pohybovali hlemýždím tempem; troubení klaksonů a pronikavý hvízdot dopravních strážníků bez přestání dorážely na jejich bubínky. Nalevo i napravo svítily pouliční lucerny, bledé, rozplizlé žluté skvrny na šedém pozadí. Kdesi, za tímto příkrovem, kolotal život Londýna jako kdykoli jindy.

Jaký to příkrý protiklad k scénérii, kterou inspektor viděl včera večer na plátně: slunce planoucí na modré obloze, bílé hřebeny vln tančící po hladině, koruny palem pohupující se v mírném vánku. Jenomže Duff se nezabýval vzpomínáním na jižní moře. Krčil se v malém voze a marně se snažil proniknout pohledem závoj mlhy, halící cestu — cestu, která ho měla dovést velice daleko. Všechno ostatní pustil z hlavy — i svého starého přítele Charlieho Chana.

Ale ani Charlie Chán v této chvíli nemyslel na Duffa. Jitro tohoto únorového dne ještě nevzešlo na druhém konci světa — tam vládla dosud noc, pozdní večer včerejšího dne. Buclatý policejní inspektor z Honolulu seděl poklidně na verandě a netušil, co mu osud chystá. Z výšin Punchbowl Hillu hleděl na blikající světla města a na protáhlou pobřežní čáru Waikiki, postříbřenou tropickým měsícem. Charlie byl člověk klidný a nyní prožíval nejkřivnější chvíle života.

Číňané přece jen asi nejsou tak senzitivní.

Kapitola 2

Mlha v Broomově hotelu

Mluvit v souvislosti s Broomovým hotelem o vraždě se skoro podobá svatokrádeži, ale pohříchu se tomu nemůžeme vyhnout. Tento kuriózní starý ubytovací hostinec v Half Moon Street má už více než stoletou tradici a tvrdošíjně na ní lpí.

Říká, že Samuel Broome tu původně otevřel jediný dům, ale jak podnik vzkvétal, postupně přikupoval další a další, takže se dnes dvanáct domů sloučilo v jediný komplex.

Široké hotelové průčelí vede na Half Moon Street, ale zadní trakt se táhne až na Clarges Street, kde má hotel druhý vchod. Rozmanité obytné domy jsou tu vzájemně nevypočitatelně propojeny, takže host, ubírající se po chodbě v hořejším podlaží má dojem, že se octl v začarovaném bludišti. Tu vystoupí po třech schodech, za chvíli zas sejde o dva schůdky níž, pak zabočí za roh a nenadále se před ním vynoří klenutý průchod, nebo dveře na místě, kde by je nejméně předpokládal.

Lehkou službu nemají ani zaměstnanci, kteří nosí uhlí do krbů, nebo se pachtí se staromódními konvemi s horkou vodou pro hosty, co nemají k dispozici některou z nepočetných koupelen, přistavěných až dodatečně.

Třebaže hotel nenabízí moderní komfort, nedomnívejte se, že v něm najdete volné pokoje. Bydlet v Broomově hotelu je vyznamenání a během londýnské sezóny je nemyslitelné, že by poskytl ubytování kdekomu. Tehdy je plně obsazen příslušníky venkovské šlechty, mezi hosty najdete proslulé státníky, spisovatele a členy vysoké aristokracie. Jednou tam bydlel i jistý král v exilu, ale jen díky tomu, že měl výtečné společenské konexe. V posledních letech, mimo sezónu, Broomův hotel ovšem snížil laťku a přijímá dokonce i Američany. A jeden z nich se dnešního mlhavého únorového rána klidně nechá zavraždit v hořejším patře. Věru, taková mrzutost!

Když Duff vstoupil vchodem z Half Moon Street, měl pocit, že se ocitl v přítmí a tichu velebné katedrály. Smekl klobouk a stál, jako by čekal, až se rozezní varhany. Jenomže sloužící v růžových livrejích, kteří neslyšně chvátali halou, mu tuto iluzi vzali. Nikdo by je nepovažoval za zpěváčky na kůru! Snad všichni bez výjimky vypadali, jako kdyby pocházeli ještě z časů, kdy Samuel Broome otevřel hotel — staří lidé, otlí starci, povětšinou s brýlemi na nose.

Sluha, s důstojným chováním ministerského předsedy, vstal ze židle a šoural se k inspektorovi.

„Dobré jitro, Petře,“ řekl Duff. „Co to všechno znamená?“

Petr zasmušile potřásl hlavou. „Velice nešťastná příhoda, pane. Jeden pán z Ameriky. Druhé patro, pokoj číslo 28, v zadním traktu. Nadobro mrtvý, jak mi bylo řečeno.“ Ztišil hlas. „To je z toho, že bereme tyhle cizáky,“ dodal.

„Nepochybně,“ usmál se Duff. „Je mi to líto, Petře.“

„Nám všem je to líto, pane. Henry!“ Přivolal sedmdesátníka, na místní poměry hotového mladíka, který seděl poblíž na lavici. „Henry vás zavede všude, kam si budete přát, pane inspektor. Když dovolíte, rád bych vám řekl, jak nás uklidnilo, že nezbytné vyšetřování bylo svěřeno do vašich rukou.“

„Děkuju,“ odvětil Duff. „Už se dostavil inspektor Hayley?“

„Je nahoře, pane — v dotyčném pokoji.“

Duff se otočil k Henrymu. „Prosím, zaveďte oba pány do pokoje 28,“ řekl a ukázal na policejního fotografa a daktyloskopa, kteří s ním vešli do haly. „Nejdřív si promluví s panem Kentem, Petře. Ale neobtěžujte se — jistě bude ve své kanceláři.“

„Myslím, že ano, pane. Cestu znáte.“

Kent, ředitel hotelu, byl v plném lesku. Měl na sobě žaket, šedou vestu a kravatu, a levou klopou zdobila červená růžička. Přesto se netvářil nijak spokojeně. Vedle psacího stolu seděl vousatý muž, který vypadal na učence. Mlčel a hleděl zasmušile před sebe.

„Pojďte dál, pane Duffe, jen pojd'te!“ vyzval ho ředitel a zvedl se. „Dnes se na nás poprvé usmálo štěstí. Totiž, že vás tu vidím. Je to strašné, pane inspektore, prostě strašné! Kdybyste to mohl nějak ututlat, byl bych vám nesmírně —“

„Já vím,“ přerušil ho Duff. „Jenže bohužel, vražda a senzace kráčí ruku v ruce a těžko se utají. Rád bych se dověděl, jak se zavražděný jmenoval, kdy se u vás ubytoval, kdo ho doprovázel — a všechny ostatní údaje, které mi můžete o něm poskytnout.“

„Jmenoval se Hugh Morris Drake,“ odpověděl Kent. „Jako trvalé bydliště uvedl Detroit, město ve Spojených státech, jak jsem vyrozuměl. Přicestoval vlakem, v pondělí třetího února, ze Southamptonu, kam připlul z New Yorku. Doprovázely ho jeho dcera, paní Potterová, a vnučka. Jmenuje se ... teď si zrovna nemůžu vzpomenout.“ Otočil se na vousatého muže. „Doktore Loftone, jak se jmenuje ta mladá dáma?“

„Pamela,“ odpověděl chladně muž.

„Ba právě — slečna Pamela Potterová! Ach, mimochodem, doktore Loftone, představuji vám vrchního inspektora Duffa ze Scotland Yardu.“

Oba muži se uklonili.

Kent se znovu otočil k Duffovi. „Doktor vám může povědět o tom mrtvém víc nežli já. A o celé skupině. Je totiž jejich průvodce.“

„Průvodce?“ opakoval Duff nechápavě.

„Ano, provází turistickou skupinu,“ dodal Kent.

„Mám tomu rozumět tak, že Drake byl členem zájezdu, kterému děláte průvodce?“ Duff pohlédl na doktora.

„To souhlasí, ale ne tak docela,“ odvětil Lofton. „Patrně jste neslyšel o Loftonových cestách kolem světa, které pořádám už patnáct let, a to v dohodě s Nomad Travel Company?“

„Tahle informace unikla mé pozornosti,“ pravil Duff suše. „Pan Hugh Morris Drake se tedy účastnil plavby kolem světa, kterou jste —“

„Dovolte, abych vás opravil,“ přerušil ho Lofton. „O plavbě kolem světa hovoříme, když větší společnost urazí celou trasu na jediné lodi. Jenomže moje skupiny mají omezený počet účastníků a používají střídavě lodě a vlaky.“

„Čemu říkáte omezený počet účastníků?“ zajímal se Duff.

„Letos jich je sedmnáct,“ sdělil Lofton. „Totiž platilo to až do včerejška. Dnes jich ovšem zbývá jenom šestnáct.“

„Hezká řádka lidí,“ poznamenal Duff ne zrovna nadšeně. „Nuže, doktore Loftone, vy jste lékař?“

„Ne. Mám doktorát filozofie a jiné akademické tituly —“

„Zajisté. Vyskytly se nějaké potíže? Nedošlo během přeplavby z New Yorku k incidentu, z něhož byste usoudil, že si někdo vyřizuje účty, že má spadeno —“

„Nesmysl!“ vykřikl Lofton. Vstal a přešel po kanceláři. „Nestalo se nic, vůbec nic! Moře bylo bouřlivé a účastníci naší výpravy neměli příležitost se seznámit. Když jsme v pondělí dorazili do hotelu, prakticky se ani neznali. Několikrát jsme si společně vyšli do města, ale přesto ... Poslyšte, pane, inspektore!“ Klid ho opustil a rozčilení mu vehnalo krev do tváří. „Jsem ve strašné situaci. Celé moje životní dílo, budované patnáct let, dále moje pověst, moje dobré jméno — to všechno ohrozila ta nešťastná událost! Probůh, jak jste mohl přijít na myšlenku, že Hughu Drakea zavraždil někdo z našeho zájezdu? Možná nějaký lupič, nebo někdo z personálu —“

„To si vyprošuji!“ rozhořčil se ředitel. „Podívejte se na naše zaměstnance. V hotelu slouží už desítky let. Ručím svým životem, že nikdo z nich v této tragédii nemá prsty!“

„Pak musí být pachatelem někdo zvenčí,“ omlouval se Lofton. „Znovu opakuji, že to nemohl být nikdo z naší skupiny. Kladu si vysoké požadavky. Všichni mají bezúhonnou pověst.“ Položil Duffovi ruku na rameno. „Promiňte, že jsem se tak rozhorlil, pane inspektore. Víím, že povedete vyšetřování objektivně, ale nalézám se opravdu v povážlivé situaci.“

Duff přikývl. „Udělám pro vás všechno, co je v mých silách. Ale nutně vyslechnu všechny účastníky, a to co nejdříve. Můžete je svolat do salónku hotelu?“

„Vynasnažím se,“ odvětil Lofton. „Někteří jsou v této chvíli asi ještě ve městě, ale určitě se do desáté vrátí. Víte, o jedenácté odjíždíme z nádraží Victoria do Doveru, kde přesedneme na loď do Calais.“

„Chtěli jste odjet,“ opravil ho Duff.

„Ach, pravda, měl jsem říct, že jsme to původně zamýšleli. Jenže teď — co dál, pane inspektore?“

„Na to vám těžko odpovím“ řekl Duff. „Uvidíme. Jdu nahoru, pane Kente.“

Nečekal na odpověď a vyšel rychle z kanceláře. Liftboy, pyšníci se jistě už svými pravnuky, jej dovezl zdviží do druhého poschodí. U dveří pokoje číslo 28 čekal Hayley.

„Zdravím vás, Duffe,“ řekl. „Pojďte dál.“

Vrchní inspektor vkročil do prostorné ložnice, kde bylo ještě cítit spálené magnézium. Kdyby s ním vešla do pokoje královna Viktorie, odložila by klobouk a uvelebila by se v houpacím křesle, neboť v tomto prostředí by se cítila jako doma.

Ve výklenku, vzdáleném od okna, stála postel a na ní spočívalo nehybné tělo staršího muže. Duff ho odhadoval na sedmdesát. Muž byl uškrcen řemenem utaženým kolem tenkého krku a kriminalistovým bystrým očím neušly nepochybné známky zápasu na těle mrtvého. Nasvědčovaly, že stařec se zoufale a neúspěšně bránil.

Vrchní inspektor mlčky hleděl na tuto novou záhadu. Ranní mlha se už zvedla a zvenčí sem doléhala melodie písničky. Vyluzovala ji skupina pouličních muzikantů, kteří často vyhledávají tuto londýnskou čtvrť.

„Byl tu už policejní lékař?“ otázal se Duff.

„Ano, prohlédl mrtvého a odešel,“ odpověděl Hayley. „Ten chlápek zemřel asi před čtyřmi hodinami.“

S kapesníkem v ruce sejmul Duff řemen od kufru a předal jej daktyloskopovi. Potom pečlivě prohlížel tělesné pozůstatky pana Hugh Morrise Drakea z Detroitu. Zvedl mu levou paži a rozevřel ruku, sevřenou v pěst. Když se chystal provést totéž s pravicí mrtvého, překvapeně vykřikl. Mezi hubenými, ztuhlými prsty se cosi zatřpytilo — článek platinového řetízku od hodinek. Duff rozevřel ruku a tři články řetízku s klíčkem, zavěšeným na jejich konci, vypadly na postel.

Hayley k němu přistoupil a oba kriminalisté si nález prohlíželi. Na jedné straně klíčku bylo vyraženo číslo 3 260 a na druhé stálo „Dietrich Safe and Lock Company, Canton, Ohio“.

Duff pohlédl na strnulý nebožtíkův obličej. „Hodný stařík,“ zamumlal. „Poskytl nám vodítko. Utrhl vrahovi kus řetízku od hodinek.“

„Pěkný úlovek,“ poznamenal Hayley.

Duff přikývl. „Možná. Ale na můj vkus mi to připadá moc americký. Kamaráde, já jsem jenom londýnský detektiv.“

Poklekl u postele, aby si lépe prohlédl podlahu. Kdosi vstoupil do pokoje, ale Duff se nedal rušit a vzhlédl až po chvíli. Pak hbitě vyskočil na nohy a rychle přešel rukou kolena nohavic. Několik kroků před ním stála štíhlá, přitažlivá americká dívka a pohlížela na Duffa očima, které inspektora hned upoutaly.

„Do — bré ráno,“ vyhrkl.

„Dobré ráno,“ odpověděla dívka vážně. „Jmenuju se Pamela Potterová a pan Drake — byl můj dědeček. Mám za to, že jste ze Scotland Yardu. Určitě byste rád mluvil s někým z rodiny.“

„Pochopitelně,“ souhlasil Duff.

Dívka se tvářila klidně, ale fialkové oči měla zarudlé od pláče.

„Vaše matka také cestuje s touto skupinou, vidíte?“

„Maminka je úplně zdrcená,“ vysvětlovala dívka. „Objeví se patrně později, jakmile se trochu vzpamatuje. V této chvíli jsem vám k dispozici jedině já. Co byste si přál vědět?“

„Napadá vás nějaký důvod této tragické události?“

Dívka zavrtěla hlavou. „Vůbec žádný. Stále ještě tomu nemůžu uvěřit. Dědeček byl nejhodnější člověk na světě. Neměl jediného nepřítele. Je to prostě absurdní!“

Z Clarges Street se hlasitě ozvala další melodie. Duff se otočil na jednoho z techniků. „Zavřete okno!“ přikázal ostře. „Váš dědeček asi patřil k předním občanům v Detroitu?“ otázal se dívky.

„Patřil k průkopníkům automobilového průmyslu. Před pěti lety složil funkci předsedy společnosti, ale nadále zůstal členem správní rady. V posledních letech věnoval na charitativní účely několik set tisíc dolarů. Byl všeobecně vážený a všichni lidé, kteří ho znali, ho měli rádi.“

„Pan Drake byl tedy velice zámožný?“

„Ovšem.“

„A kdo —“ Duff se odmlčel. „Promiňte, ale musím vám tuto otázku položit. Kdo zdědí jeho majetek?“

Dívka ho upřeně pozorovala. „Na to jsem ještě nepomyslela. Ale kromě toho, co odkázal na dobročinné účely, připadne všechno ostatní patrně mé matce.“

„A později vám?“

„Ano, mně a mému bratrovi, jak se domnívám. No a?“

„Nic. Kdy jste naposled viděla svého dědečka? Totiž naživu?“

„Včera po večeři. Maminka a já jsme šly do divadla, ale jemu se nechtělo. Tvrdil, že je unavený. Ostatně nikdy neměl z divadla požitek.“

Duff přikývl. „Pochopitelně. Váš dědeček byl hluchý.“

„Jak to můžete vědět — ach!“ Její pohled se stočil na stůl, kde ležel naslouchací přístroj s baterií. Z očí jí vytryskly slzy, ale rychle se vzpamatovala. „Ano — to je jeho,“ řekla a natáhla ruku.

„Nedotýkejte se toho, prosím,“ varoval ji Duff.

„No ovšem — chápu. Naslouchadlo nosil pořád, ale nebylo to mnoho platné. Včera večer nám řekl, abychom šly samy, že si půjde brzy lehnout, neboť dnešní den bude namáhavý — měli jsme odjet do Paříže, jak jistě víte. Řekly jsme mu, aby nezaspal. Naše pokoje jsou o patro níž. Odpověděl, že nemusíme mít

obavy, neboť dojednal s číšníkem na patře, aby ho chodil budit každý den před osmou. Čekaly jsme na dědečka v hale, že půjdeme společně na snídani, když o půl deváté přišel ředitel hotelu a řekl nám, co se stalo.“

„A vaši matku to krutě zasáhlo?“

„Ovšem — taková hrozná zpráva! Omdlela a já ji potom odvedla do jejího pokoje!“

„A vy jste neomdlela?“

Dívka si Duffa opovržlivě změřila. „Nepatřím ke generaci, která omdlévá. Ta zpráva mě ovšem zdrtila.“

„Pochopitelně. Dovolte, abych vám vyjádřil hlubokou soustrast.“

„Děkuji. Co byste si ještě přál vědět?“

„Pro tuto chvíli už nic. Věřím, že mi umožníte, abych se mohl na chvíli setkat s vaší matkou, než odejdu. Potřebuji s ní mluvit. Ale to ještě asi tak hodinku může počkat. Zatím vyslechnu ostatní účastníky vaší skupiny, dole v salónku. Nežádám vás, abyste tam také chodila —“

„Nesmysl!“ ozvala se dívka. „Samozřejmě, že přijdu. Nejsem žádná pápěrka. A taky si chci všechny členy naší cestovní výpravy pořádně prohlédnout. Zatím nebyl čas, abychom se navzájem poznali. Ano, budu tam. Je to prostě všechno nesmyslné, taková hnusná vražda. Nebudu mít klid, dokud se nedovím, kdo je pachatel. Udělám cokoli, pane —“

„Inspektor Duff. Těší mě, že jste zaujala tento postoj. Budeme hledat odpověď společně, slečno Potterová.“

„A my ji najdeme,“ dodala. „Jsem si tím jista.“ Poprvé její zrak zalétl na postel. „On — byl na mne tak hrozně hodný,“ řekla, hlas se jí zlomil a spěšně vyšla z pokoje.

Duff se za ní ohlédl. „To děvče stojí pevně na vlastních nohou, co říkáte?“ poznamenal k Hayleymu. „Kupodivu takových mladých Američanek je hodně. Nu, jaké zatím máme stopy? Utržený řetízek s klíčkem. To není zlé.“

„Duffe, jsem já ale osel!“ vyhrkl Hayley. „Lékař ještě něco našel. Leželo to na posteli vedle mrtvoly.“

„Co je to?“ zeptal se Duff.

„Tohle.“ Hayley mu podal těžký váček z jelenice, nahoře stažený šňůrkou. Duff přistoupil ke stolku, rozvázal šňůrku a obsah vysypal. Udiveně hleděl na stolní desku.

„Co vidíte, Hayleyi?“

„Oblázky,“ odpověděl inspektor. „Oblé kamínky, jaké najdete skoro na každé pláži.“ Rukou rozhrnul hromádku a urovňal. „Bezcenné kamínky.“

„Vypadá to nesmyslně, že?“ zamumlal Duff. Obrátil se na jednoho ze svých lidí. „Spočítejte je a dejte je zase do váčku.“

Zatímco technik plnil jeho příkaz, Duff se posadil do staromódního křesla a pomalu se rozhlížel po místnosti.

„Neškodný starý muž se vydá se svou dcerou a vnučkou na zábavnou cestu kolem světa a v londýnském hotelu je uškrcen. Hluchý, dobromyslný starý pán, známý lidumil. Když je přepaden ve spánku, zápasí s útočníkem a utrhne mu konec řetízku od hodinek. Ale jeho síly kvapem ochabují, jak vrah pevně utahuje škrtidlo, a nakonec hodí na postel měšec naplněný kamínky. Co o tom soudíte, Hayleyi?“

„Přiznám se, že si to nedovedu srovnat v hlavě.“

„Ani já ne. Ale povšiml jsem si dvou nesrovnalostí. Vy také?“

„Nemám tak dokonalý postřeh, jako vy, Duffe.“

„Hloupost! Nebuďte tak skromný, kamaráde. Pořádně jste se nedíval, kam jste měl, v tom je všechno. Kdyby útočník zápasil s mužem na posteli, zanechaly by jeho boty na tom starém tlustém koberci nějaké stopy. Ale povrch koberce není pomačkaný, ani odřený a také na něm nezůstaly žádné rýhy.“

„Ne?“

„Opravdu ne. A ještě jednou si prohlédněte postel.“

„No tohle!“ Muž z Vine Street vytréštil oči. „Už mi to došlo! V posteli sice někdo spal, ale ...“

„Přesně tak. Prostěradlo není zmuchlané. V nohách a po jedné straně zůstalo dokonce na svém místě. Co myslíte, mohlo tu dojít k zápasu?“

„Velice o tom pochybuji, Duffe.“

„Podle mého k němu tady nedošlo.“ Duff se zamyšleně rozhlédl kolem.
„Ano, tohle byl Drakeův pokoj. Jsou v něm všechny jeho věci. Naslouchací přístroj leží na stole a oblek je přehozený přes židli. Ale cosi mi říká, že Hugh Morris Drake přišel o život na jiném místě.“